Liet.PS artinasi – KOVAS (10/03) DVIEJŲ METŲ SUKAKTIS!

JAU IR PO SUKAKTIES!

LAUKIA NAUJI ĮŠŪKIAI!

INFORMACIJA TEIKIAMA:

Prezidentė-pirmininkė (KJPŽB) *Aldona Marija Gedvilienė* tel. 866673965; el. p. amgedv@gmail.com;

●●●

Liet.PS prezidentės pavaduotoja

GERTRŪDA PETRĖTIENĖ

Telef. 861722404

Daugiau informacijos

www.lietps.eu

http://nacionaliniskomitetas.lt/category/zinia sklaida/

www.nacionaliniskomitetas.lt (www.pozicija.org)

LIETUVOS PENSININKŲ SUSIVIENIJIMAS
Klaipėda-2015-03-10 (įkūrimo data). **Asociacija, Smilties Pylimo Nr.3 bt 4 92250, Klaipėda, telef. 866673965, el.paštas amgedv@gmail.com, kodas 303871378. Atsiskaitymo saskaita LT80 5015 4000 0103 2261** EUR, USD **Kredito unija „Memelio taupomoji kasa“,kodas 300087289**
Visada galite paremti. Būsime dėkingi už 2%!

Auksinis ruduo

Nr.6 (64)

Klaipėda 2017-05-25

Pavadinimo autorius gerb. SAULIUS SAVICKIS – org. „MŪSŲ MIESTAS KLAIPĖDA“ buvęs prezidentas Internetinis laikraštėlis skirtas visiems LIETUVOS ŽMONĖMS, leidžiamas vieną kartą mėn. **Užsiprenumeruoti galite nemokamai** [i]**amgedv@gmail.com**

VIENYBĖ – MŪSŲ JĖGA!

2017 – LIETUVIŲ KALBOS METAI!

IŠMINTIS „PER“ KNYGAS!

Turite savyje užauginti naujos samonės daigus. vienybės su visa gyvybe jausmą. Jūsų užduotis – padaryti taip, kad nauja įsilietų į tai, kas egzistuoja, kad pamažu įvyktų senų pavyzdžių pakeitimas naujais! Prisiminkite, kur nukreiptas Jūsų dėmesys – ten teka energija. Prisiminkite, jog kiekvienas jūs žodis ir mintis sudrebina Planetą.

Šiame numeryje skaitykite:

1. **LPS Dvasinio tobulėjimo klubo įžanginė paskaita...ir komentaras...**
2. **Lietuvių kalbos išsaugojimas...**
3. **LPS kas tai?**
4. **Lietuvai nesvarbi etnologija...**
5. **K.Stoškus Žiniasklaida....(pradžia)**
6. **Virginijus Savukynas Kur dingo viltis?**
7. **LPS kas tai?**
8. **Laisvūno kreipimasis ir atsakymas**

9.TEMIDĖ Miestas ir klaipėdiečiai

10. Sveikata

11.Gyvenimo filosofija

LPS Dvasinio tobulėjimo klubo įžanginė paskaita

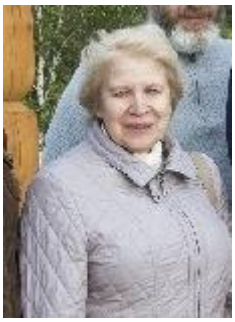

„NAUJO FILOSOFINIO - ETINIO MOKYMO KELIAS Į NAUJĄ PASAULĮ“ įžanginė paskaita įvyko 2017-06-01, Bendruomenės namuose

Vedėja ZITA ALEKNAITĖ

Birželio 1-ją, pirmą kalendorinės vasaros dieną Bendruomenės namuose įvyko susitikimas su VšĮ “Siriaus“centras atstovais, kurie atvažiavo supažindinti susirinkusius Klaipėdos senjorus su filosofinio-etinio mokymo „Kelias į naują gyvenimą“ idėjomis ir jų svarba. Džiugu, kad nepaisant tiek prasidedančios vasaros darbų, tiek vėjuoto oro, atsirado nemažai norinčių išgirsti apie šį naują mokymą.

Dar džiugiau buvo pastebėti tai, kad žmonės, matydami bei girdėdami, kas vyksta šalies bei pasauliniu mastu, apie įvykius, kuriuos plačiai nušviečia spauda, televizija ir radijas, nepasiduoda. Kadangi jie puikiai supranta, kad nežinojimas visuomet kelia baimę, o žinios – pasitikėjimą. Būtent apie pagrindinius dalykus, į ką būtina mums visiems atkreipti dėmesį šiuo metu ir aiškinama mokyme. Tai pats seniausias pasaulyje mokymas, raginantis žmones neužmiršti pagrindinių nuostatų, kurios sąlygoja laimingą, prasmingą gyvenimą. Vienas iš jų - žmogaus dorovingumas, jo sąžiningumas. Kodėl yra svarbu, kad žmogus visuomet stengtųsi elgtis su kitais taip, kaip norėtų, kad su juo būtų elgiamasi? Kodėl svarbu kiekvieną, kad ir menkiausią darbą atlikti nuoširdžiai ir sąžiningai? Kodėl svarbu rūpintis savo artimaisiais, savo šeima?

Kodėl žmonės serga? Kodėl tiek daug žmonių nesijaučia laimingi? Kodėl taip svarbu yra gerbti gamtą ir visą kas gyva?

Pagaliau – kodėl yra taip svarbu, kad žmogus turėtų tvirtą tikėjimą? Į visus šiuos ir kitus klausimus labai paprastais žodžiais atsako filosofinis-etinis mokymas „Kelias į naują pasaulį“.

Paskaita užtruko šiek tiek ilgiau, nei buvo numatyta, o po to buvo nutarta rudenį pratęsti pažintį su mokymu jau atskiromis temomis, susitinkant kartą į mėnesį.

Susitikimą vainikavo svetingų šeimininkų ir svečių apsilankymas prie jūros ir karštos arbatos puodelis su garuojančiu obuolių pyragu, kas dar labiau sustiprino šiltą bendrumo jausmą.

LIETUVIŲ KALBOS IŠSAUGOJIMAS – SVARBIAUSIA ŠIOS DIENOS PROBLEMA

Mes gimstame tokioje šalyje, kur mūsų laukia tokie tėvai, kurie reikalingi mūsų tobulėjimui. Mūsų Tėvynės kalba – tai mūsų sielos pagrindas. Mes gimstame atsinešdami savo gimtą kalbą kartu su gyvybe, todėl negalime darkyti jos jokiomis papildomomis raidėmis, nes papildomos raidės – tai sudarkyta tautos per šimtmečius sukurta ir ištobulinta mūsų abėcėlė, kurios kiekvienas lietuvis mokosi nuo pirmo žodžio. Todėl ji įauga mums į kraują ir yra be galo brangi. Lietuvių kalbai 500 metų – skelbia mokslininkai (ROMUALDAS ZUBINAS).

Kaip gražu, kai pirmas dokumento (paso) puslapis parašytas gimtąja kalba, o antras žmogaus, turinčio kitą tautybę kalba – visi patenkinti ir džiaugiasi, matydami tai, kas miela širdžiai... Ar gali būti kitaip? Tokiu atveju – visi įvertinti ir pagerbti...

Gyvenime nedaug turime tokių vertybių, tad saugokime jas ir neleiskime niekam jų sudarkyti. Labai keista, kad yra žmonių, kurie nesupranta tokių pagrindinių vertybių, todėl kviečiu visus pasirašyti už mūsų gimtosios kalbos išsaugojimą. Tikriausiai kiekvienas Lietuvos miestas turi tokias šventas vietas, kuriuose BUVO galima pasirašyti. Pas mus Klaipėdoje tai BUVO trys vietos: Vakarų ekspreso redakcija, „Akropolis“ ir Klaipėdos Universitetas. Mes labai skubėjome, nes turėjome surinkti (labai keista, kad tokiam reikalui dar reikia rinkti parašus) 50000 parašų, kad galėtumėm juos pateikti Seimui svarstyti mūsų projektą, nes yra norinčių sudarkyti mūsų šventą abėcėlę. Kviečiu visus mylinčius savo kalbą netylėti, juk reikia įrodyti visam pasauliui, kaip mes branginame savo kalbą. Tai ISTORIJA – MES SURINKOME REIKIAMĄ SKAIČIŲ PARAŠŲ, o koks rezultatas netrukus sužinosime. Kai kurie mokslininkai skelbia, kad LIETUVIŲ KALBAI 500 METŲ (kaip

A.M.G.

RENATA SENAVAITIENĖ

Lietuvai nesvarbi etnologija?

Lygiai prieš 4 metus balandžio mėnesį Vilniuje, A.Mickevičiaus gatvėje, buvo atidengta atminimo lenta žymiai mokslininkei ir nepriklausomos Lietuvos mokyklos kūrėjai Meilei Lukšienei. Vyko įdomi tarptautinė konferencija „Ugdymo kultūros ir

žmogaus raidos kryžkelėse...“ ir kiti renginiai. 2013 metai buvo paskelbti Meilės Lukšienės metais. Renolda Senavaitienė Nevyriausybinių organizacijų asociacijos „Klaipėdos piliečiai“ pirmininkė, Klaipėdos savivaldybės NVO narė „Reikia išlaikyti junge (!) kultūrinę tąsą, negalime nubraukti didžiųjų naratyvų sąry šingumo ir prasmės ieškojimo“, – sakė M.Lukšienė. Tai bent frazė! Turbūt kiekvienam aišku, kad kalbama ir apie mūsų senąją, paveldė tą kultūrą, kuri dažniausiai įvardijama kaip etninis paveldas: liaudies kultūra, etninė kultūra, tradicinė kultūra ir t.t. Mūsų Tautos prigimtinė kultūra. Etninės kultūros valstybinės globos pagrindų įstatymas (1999 m. rugsėjo 21 d.) apibrėžia etninę kultūrą:,,Etninė kultūra – visos tautos (etnoso) sukurta, iš kartos į kartą perduodama ir nuolat atnaujinama kultūros vertybių visuma, padedanti išlaikyti tautinį tapatumą bei savimonę ir etnografinių regionų savitumą.“

Įstatymas apibrėžia etninę kultūrą kaip nacionalinę – tai jau labai rimta... Lietuviški papročiai, tautinis paveldas tam tikru požiūriu yra unikalus reiškinys. Nepaisant nelengvų šalies istorijos periodų, lietuviai visada saugojo savo papro čius, tautinį paveldą, jų kūryba niekada nebuvo grynai religinė ar svetimybiška. Lietuva, kuri iš visų Europos šalių krikščionybę priėmė viena iš paskutinių, išlaikė nelengvus išbandymus ir išsaugojo dvigubai neįprastas bei neeilines tradicijas. Deja, šiandien etninės kultūros sąvoka darosi nefunkcionali ir nereikšminga. Pamirštama, kad ji yra pagrindinis istorinis pamatas, kurio pagrindu Tauta susiformavo ir iki šiol laikosi kaip tokia. Etninė kultūra nuolat nuvertinama tiek akademiniu, tiek politiniu lygmeniu. Išvertus žodžių junginys ,,etninė kultūra“ labai nepatogiai skamba užsieniečiams. Ir mūsų skubantiems įsiteikti ES, t.y. ,,politiškai korektiškiems“, politikams atrodo baisiai negeras. Dar sugalvos kas prilipinti Lietuvai nacionalizmo etiketę. Vaje, vaje... Mūsų etninės kultūros specialistai, mokslininkai jau seniai nerimauja ir skelbia, kad etnologijai, folkloristikai gresia išnykimas. O praėjusių metų pabaigoje valdžia patvirtino naują studijų krypčių są rašą, kuriame visai neliko šių studijų. Todėl Seime prasidėjo diskusijos: gal reikėtų įvesti privalomą etnologijos dėstymą pradinėse ir pagrindinėse mokyklose? Bent jau kažką juk reikia daryti? Bet švie

timo ir mokslo ministrei pasirodė, kad mokiniams per dideli krūviai. Be to, religinio parengimo, menamo pilietiškumo ugdymo ir pan. pamokos turbūt svarbesnės? Kiti parlamentarai irgi pateikė kažkokias nuomones, ir prasidėjo pilstymas iš tuščio į kiaurą. Žodžiu, tingisi sukti galvą, kaip protingai įgyvendinti tokią idėją (opozicija pasislėpusi kikendama trina delniukus). O dar pasisakė Kultūros komiteto pirmininkas „valstietis“ Ramūnas Karbauskis... Va čia ir išmušė ilgai lauktas metas tų, kuriems bet kokių valstiečių ir žaliųjų pasiūlymų, iniciatyvų, įstatymo pataisų triuškinimas yra tiesiog garbės reikalas. Nesvarbu, kad LR švietimo ir mokslo ministerijai vadovauja ne jų partijos narė. Per šalį vėl nusirito eilinė iš pūstų patyčių

banga, kurią uoliai kė lė mūsų nepakartojama žiniasklaida. Kažkas siūlė įvesti privalomą daržų ravėjimo technologijų kursą, vėl buvo smulkiai nagrinėjama Ramūno asmenybė (jau mes viską žinom, net iki jo batų dydžio...), mokytojai nepamiršo priminti, kad mažai už dirba ir kad nenori papildomų apkrovų ir t.t. Korespondentai skubė jo transliuoti interviu, kur žmonės reiškė skeptiškas nuomones, žinoma, ,,pamiršdami“ apklausti tuos, kurie galbūt visai pritartų etnologijos mokymui. Bet mintis tai gera! Pagalvokim. Ar mes daug atsimename senoviš kų papročių, sakmių, dainų, amatų? Ar mums nereikalingos Joninės? Nereikalingos Vėlinės? Ar tikrai nereikia tautiškumo? Taigi kaip smagu susiėjus folkloriniuose festivaliuose, tautodailės mugėse! Ar tikrai belieka etnologiją pakeisti kultūros antropologija ir to pakanka? Nemanau. Man Europos šalys, kurių etnologija jau išnykusi ir pakeista tik etniniu tyrinėjimu, yra neįdomios. Kaip ir daugeliui. Suniveliuoti žmonės, pavirtę į niekuo neišsiskiriančią globalistinę masę. Pacituosiu Norberto Vėliaus tikslų apibrėžimą, kas yra etninė kultūra: ,,Manyčiau, kad etninė kultūra yra mūsų visų lietuvių tarpusavio santykiai, santykiai tarp brolio ir sesers, tėvo ir motinos, vaikaičio ir senelio, giminės ir kaimyno, santykiai su kitų genčių žmonėmis, kitataučiais, požiūris į aną, pomirtinį pasaulį, į dievų ar Dievo pasaulį, – viso pasaulio supratimas.“

Tad siūlau Lietuvos piliečiams labai apgalvoti, prieš prieštaraujant, ar mums reikalinga etnologija. Ir neskubėti su neigimais. Ji yra pagrindinė mūsų kultūros dalis. Svarbu, kad viskas būtų protingai apgalvota, pasverta ir sudėliota į vietas. Čia jau tų, kurie sudarinėja privalomas ugdymo programas mokykloms, reikalas. Teko diskutuoti su keliom jaunom šeimom: nei tė čiai, nei mamos nebūtų prieš, kad vaikučiai būtų mokomi tradicijų, supažindinami su lietuvių papro čiais, galų gale netgi su etniniu paveldu ir t.t. Atsimenant M.Lukšienės žodį ,,išlaikyti junge...“ P.S. Prasidėjus šiltiems orams, prie mūsų namo nuostabiai pražydo kaukazinė slyva. Apie ją visą dieną nuolat kažkas sukiojasi, praeina ar susitikę bendrauja. Išėjusi į balkoną, netyčia išgirdau po ja stovinčių žvitrių paaugliukų pokalbį. – Noriu dainuoti, – pasakė vienas. – Tai padainuojam lietuvių liaudies dainą, – pasakė antrasis. – Tada tu pradėk, aš neatsimenu, – vėl pridūrė antrasis. – Nemoku nė vienos... – išgirdau. Kurį laiką nutilo abu. Tiesiog jaučiau, kaip jiems traška smegenų vingiai stengiantis atsiminti nors vieną. Po kelių minučių išgirdau: ,,Du gaideliai, du gaideliai baltus žirnius kūlėėėė...“ Na vis geriau negu nieko. Štai taip.

K. Stoškus. Žiniasklaida: kodėl nuo jos jau dažnai tenka bėgti? (19)

Prof. Krescencijus Stoškus, www.alkas.lt2017 05 21 00:54

Krescencijus Stoškus | Alkas.lt, J. Vaiškūno nuotr.

Savinaika po pažangos fasadu. Jeigu šiandien reikėtų glaustai atsakyti į klausimą, kokios yra mūsų žiniasklaidos silpnybės, paliekančios žalingą poveikį visai mūsų kultūrai, o kartu ir valstybės išlikimui, jas išdėstyčiau šitokia tvarka:

1. *stipriojo teisė* vietoj demokratiškumo, teisingumo ir padorumo,
2. *elgesio ir gyvenimo normų neigimas* vietoj teigimo, nesibaigiančių *abejonių kurstymas* vietoj nuoseklių įsitikinimų ugdymo, *spėliojimai* vietoj žinojimo, *nuomonių reitingavimai* vietoj tiesos irškojimo,
3.
4. *piktavališkumas* ir *patyčios* vietoj sąžiningos kritikos, matančios vertinamų reiškinių pliusus ir minusus,
5. *uždarų klanų kultūros diegimas* vietoj atviros profesionalų konkurencijos viešajame skonių, nuomonių ir vertinimų lauke,
6. *pramogų liaupsinimas* ir *žvaigždžių kultas* vietoj pagarbos profesionaliems autoritetams, pajėgiems kurti istoriniams išbandymams patvarią kultūrą,
7. *globalizmo reklamavimas* vietoj skatinimo spręsti tautos ir žmonijos išlikimo problemas,
8. *grupiniai interesai* vietoj valstybinių ir visuomeninių, *partiškumas* vietoj atsakomybės už tautos, kultūros, valstybės likimą,
9. *konformizmas* vietoj savarankiško apmąstymo ir apsisprendimo,
10. *viendieniškumas* vietoj gyvenimo dabartimi, gebančia remtis istorine atmintimi ir numatyti veiklos padarinius,
11. *vulgarėjimas* ir *primityvėjimas* vietoj kultūrėjimo, *infantilizacija* vietoj moralinės, pilietinės ir socialinės brandos, *malonus čiuožimas nuokalne* vietoj jėgų koncentracijos reikalaujančio kopimo į civilizuotumo viršūnes,
12. *vartotojiškumas* vietoj apdairaus apsirūpinimo ir taupaus resursų vartojimo.

Šių silpnybių kilmė gana skirtinga.Vienos iš jų yra labiau susijusios su neatsakingai adaptuota socialine sistema (4, 6,11), kitos yra išaugusios iš prastai subalansuotos valstybės politikos (1, 4, 7), trečios yra daugiausia atsiradusios dėl menko tam tikros visuomenės dalies subrendimo (3, 5, 8, 9), ketvirtos – dėl nusivylimo gyvenimu ir aklo pasidavimo nihilistinėms bei anarchistinėms tendencijoms (2, 10).

Internetinio teksto apimtis neleidžia imtis detalesnio šių silpnybių aptarimo. Manau, užteks ir jų išvardinimo, kad būtų bent kiek geriau suprantamos išeities pozicijos, kuriomis remdamasis, drįsčiau prisijungti prie pradėto pokalbio apie Lietuvos nacionalinį radiją ir televiziją.

Privilegijuotos institucijos. Yra pagrindo klausti: kodėl pradedant kalbėti apie reikalavimus žiniasklaidai, pirmiausia kritikuojama „valstybei nuosavybės teise priklausanti viešoji įstaiga“? Juk ji jau, rodos, neturi tos galios, kurią turėjo sovietmečiu. Per nepriklausomybės metus jos veikimo teritoriją smarkiai apribojo daugybės kitų komunikacijos kanalų. Vietoj ištiso žemyno ji virto atskira sala komunikacinių ryšių jūroje.

Nepaisant didelių pemainų, LRT statusas išlieka išskirtinis. *Pirma*, ji yra įteisinta kaip *visuomeninė institucija.* O tokia įstaiga pagal BBC tradiciją turi aptarnauti visuomenę jai svarbia informacija (*public service*). Bet anglų terminas *public service* yra dviprasmiškas: jis reiškia viešąją tarnybą, kuri gali būti ne tik visuomeninė, bet ir valstybinė. Vokiečiai tą prieštaringumą mėgino įveikti vokišku terminu „visuomeniškai reikalingas radijas“ (*őffentlich-rechtlicher Rundfunk*), kuris aiškiai atskirtas nuo valstybinio radijo (*Staatlicher Rundfunk*). Daugelyje postkomunistinių kraštų pavadinimas „visuomeninis radijas ir televizija“ verčia rimtai diskutuoti, kodėl visuomeninė įstaiga nėra visuomenės valdoma?

Antra, ši įstaiga išlaikoma iš reklamos, abonentinio mokesčio arba valstybės biudžeto. Lietuvoje šiuo metu ji išlaikoma iš tos valstybės ir savivaldybių biudžetų dalies, kuri surenkama iš gyventojų pajamų mokesčio (1,5 proc.) ir akcizo pajamų (1,3 proc.). O tai reiškia, kad valstybė supranta, jog šios įstaigos buvimas yra svarbus visos šalies kultūrai, taigi ir žmonių gyvenimo kokybei.

Trečia, valstybė įpareigoja, o visuomenė gali sutikti, kad būtų užkrauta ant jos pečių ši mokestinė našta tik tuo atveju, jeigu LRT įsipareigoja vykdyti visos visuomenės ir valstybės stiprinimui būtinus kultūrinius (moralinius, demokratinius, pilietinius, šviečiamuosius, pažintinius, meninius ir kt.) reikalavimus.

Ne mažesni reikalavimai nustatomi ir programų kokybei: „**Rengiamų programų turinys, forma ir kalba turi būti geros kokybės. Rengdamas ir skelbdamas programas, LRT turi vadovautis objektyvumo, demokratijos, nešališkumo principais, užtikrinti žodžio ir kūrybos laisvę, programose turi atsispindėti įvairios pažiūros ir įsitikinimai, dalyvauti jose ir reikšti savo pažiūras turi teisę įvairių įsitikinimų žmonės. Programose turi būti gerbiamas žmogaus orumas ir jo teisės, nenusižengiama moralės ir etikos principams.“**

O 4 str. dar patikslina ir papildo: LRT programos turi „**būti skirtos įvairiems visuomenės sluoksniams, įvairaus amžiaus, įvairių tautybių ir įvairių įsitikinimų žmonėms. LRT radijo ir televizijos programose neleidžiama įsivyrauti vienašališkoms politinėms pažiūroms; LRT informacinėse programose, komentaruose pateikiama informacija turi būti pagrįsta, atspindėti įvairias politines pažiūras, o nuomonės ir faktinės žinios – autorizuotos, patikrintos ir išsamios.“**

LRT įstatymas papildo ir konkretizuoja Lietuvos *Respublikos visuomenės informavimo įstatymą*, *Nepilnamečių apsaugos nuo neigiamo viešosios informacijos poveikio įstatymą* ir kai kuriuos kitus teisės aktus. O 2016 m. galų gale atsirado dar 1996 m. įstatymu numatytas neblogai parengtas *Lietuvos visuomenės informavimo etikos kodeksas*, priimtas visuomenės viešosios informacijos rengėjų, skleidėjų ir „**Visuomenės informavimo etikos asociacijos“**.

Kad būtų laikomasi visų šių įstatymų, kitų teisės aktų bei minėto Kodekso reikalavimų, buvo numatyta net penkių institucijų priežiūra: *Visuomenės informavimo etikos asociacijos, Visuomenės informavimo etikos komisijos, Žurnalistų etikos inspektoriaus, Lietuvos radijo ir televizijos komisijos* ir ***LRT tarybos.*** **Tačiau girdint žmonių nusivylimą, klausant tai, ką jie pasakoja grįžtamojo ryšio telefonais, ką rašo savo atsiliepimuose ir socialiniuose tinkluose, svarstant tai, ką mes patys matome per dominuojančius žiniasklaidos kanalus, net skaitant Žurnalistų etikos inspektoriaus teikiamas apžvalgas, sunku išvengti gana nemalomios išvados: tarp devynių auklių – vaikas be galvos.**

Bet įžvalgesnį paaiškinimą yra palikęs Romas Sakadolskis: „žurnalistiką gali reformuoti tik patys žurnalistai. <…> Nėra ko stebėtis, kad Lietuvoje nėra veiksmingų žurnalistikos savitvarkos priemonių. Joms atsirasti reikia žurnalistų bendruomenės, kurios nariai suvokia savo išskirtinę vietą valstybėje, su tuo susijusią atsakomybę ir imasi veiksmų tai įgyvendinti. Iš šalies nepriversi sąžiningai ar skaidriai dirbti, reikia iš vidaus jausti būtinybę

tai daryti. Tai iš dalies paaiškina, kodėl nėra veiksmingos dvi institucijos, kurios buvo sukurtos įstatymo pagrindu, tačiau yra vadinamos savitvarkos priemonėmis, nors tokios nebuvo, nėra ir nebus. Turiu omenyje Žurnalistų etikos inspektoriaus tarnybą ir Žurnalistų

ir leidėjų etikos komisiją. Tai nereiškia, kad jos neatlieka naudingų darbų. Kartais atlieka. Tačiau tai nėra savitvarkos pakaitalas.“

Už neatsakingą žurnalistiką atsakinga… visuomenė. Esminis dalykas yra tas, kad permainos vyksta visai ne ta kryptimi, kurią bandė nubrėžti įstatymų leidėjai. Neretai susidaro įspūdis, kad visus įstatymų reikalavimus jos interpretuoja pernelyg „bičiuliškai“, pernelyg aptakiai, pernelyg šališkai ir neatsakingai. Ar tai nėra pavojaus signalai, kad didžioji žiniasklaida vis labiau įgauna uždaros sistemos požymius, rodančius, jog ji jau yra gerai išmokusi gintis ne tik nuo valdžios, bet ir visuomenės kontrolės. Tai rodo ir publikuota informacija apie visai neseniai vykusias diskusijas „Žiniasklaida Lietuvoje ir pasaulyje: misija bei populiarumas“, kur buvo „išaiškinta“, kad žurnalistikos kokybė „yra priklausoma nuo visuomenės reiklumo“, atseit pati visuomenė turinti “užtikrinti “žiniasklaidos pilietiškumą bei atsakingumą.“ Bene tik „Verslo žinių“ vyriausiasis redaktorius Rolandas Barysas atkreipė dėmesį, kad, „Lietuvoje yra nemažai žurnalistų, kurie nekelia sau atsakomybės, žurnalisto santykio su visuomene ir jo vaidmens klausimų“ (15min.lt, 2017).

Savaime suprantama, beveik dėl visų žiniasklaidos defektų visi pirmiausia duria pirštais į LRT. Tai užgauna daugelį profesionalių ir atsidavusių žurnalistų. Bet politinę orientaciją nustato ne jie, o viršūnės. Būtent jos yra tiesiai atsakingos už juridiškai suteiktas išimtinės sąlygos ir pareigos telkti geriausius įvairių sričių žinovus, organizuoti plačiausio akiračio, giliausius, protingiausius debatus, duoti demokratijos, bendravimo kultūros, atsakingumo ir profesionalumo pavyzdžius kitiems informacijos platintojams. Bet ji nė neketina tapti tokios komunikacijos pavyzdžiu. Net savo juridinių įpareigojimų vežimo nepatraukia…

Kai matai, kaip ji susidoroja su pačiais išradingiausiais ir kūrybiškiausiais savo darbuotojais, kaip siaurėja jos kultūrinis, profesinis ir politinis akiratis, kaip nyksta demokratiniai bendravimo principai ir vis su didesniu nepakantumu atmetamos skirtingos nuomonės bei įsitikinimai, su kokia imperatoriška arogancija laidų vedėjai kalbina kviestinius asmeninis, kaip nervingai LRT reaguoja į bet kokią kritiką ir virsta vis uždaresniu klaniniu dariniu, kaip išsisukinėjama nuo skaudžiausių šių dienų problemų aptarimo, kaip lengvabūdiškai skatinama emigracija ir apeinami tautos demografinės krizės bei jos išlikimo klausimai, kaip vengiama rimtai svarstyti pačias sunkiausias civilizacijos būklės ir jos perspektyvų problemas, kaip kopijuojami abejotinos vertės komercinių televizijų pavyzdžiai, negali neklausti, kas atsitiko su šita institucija?

Ką bendra ji turi su visais jai keliamais uždaviniais ir pačiais svarbiausiais LRT įstatymo reikalavimais? Juk Nepriklausomybės atgavimo laikotarpiu mūsų radijo ir televizijos darbuotojai be jokių įstatymų, be jokių įpareigojimų, net be savo pastogės, net rizikuodami savo gyvybe atliko įspūdingo pasiaukojimo reikalavusius darbus, kad negali patikėti, jog čia mes turime reikalą su ta pačia institucija. Kur dingo jos susirūpinimas valstybės ir tautos likimu? Jos patriotizmas? Ryžtingumas ir atsakingumas? Jos pilietinių pareigų supratimas? Tikra, o ne ritualinė, ne fasadinė pagarba savo institucijai? Nuostabus vieningumas? Kur dingo žmonės, atlikę šį žygdarbį? Kodėl ją buvo priversti apleisti patys kūrybingiausi asmenys? Galų gale ką veikia LRT taryba, kuriai pavesta prižiūrėti, kaip vykdomi įstatymų reikalavimai? Kodėl iš jos pasitraakė ne vienas valdžios insitucijų deleguotas asmuo? Kodėl joje savo įgaliojimus sustabdė viena iš šviesiausių ir daugiausia prie Lietuvos žiniasklaidos sąžiningumo, demokratinių principų ir apskritai jos kultūros ugdymo prisidėjusi asmenybė velionis Romas Sakadolskis: „Prisimenu Sąjūdžio laikus, tiesos išsakymą, idealizmą. Kas žino, jeigu daugiau anuomet viešojoje erdvėje dalyvavusių žmonių būtų likę žurnalistikoje, išmokę šio amato, gal šiandien ji būtų kokybiškesnė. **Tada vyravo romantiškas idealizmas, o šiandien – ryškus juodas cinizmas. Jau geriau romantikas negu cinikas. Iš romantiko gali subręsti realistas, žurnalistas dažnai visą gyvenimą išlieka šiek tiek idealistas, o cinikas yra pasmerktas būti nelaimėliu. Lietuvoje sutinku daug žurnalistų cinikų**. **Pernelyg dažnai jų „paslaugos“ perkamos it daiktai turguje. Pernelyg dažnai**

leidėjams informacija tėra prekė, o žiniasklaida – tik verslas. Jeigu taip, tai kam reikia įstatymų, užtikrinančių žurnalisto teisę į informaciją?*”* (*Bernardina*i.lt, 2016). Jeigu mūsų žiniasklaida turėtų Konstituciją, ji turėtų prasidėti panašiais žodžiais. Tik kažin ar daug kas šiandien iš mūsų žiniasklaidos šulų po jais norėtų pasirašyti. O LRT tikriausiai tik pasityčiotų.

Privilegija tyčiotis. R. Sakadolskis labai stengėsi pralaužti ledus „sustabarėjusioje“ sąmonėje ir įtikinti mūsų žiniasklaidos kūrėjus, kad jie neturi bijoti kritikos. Kritika yra pati elementariausia visų kultūros sričių augimo ir kokybės gerinimo sąlyga. „Jokia profesija neapsieina be kolegų patikros. Vakarų žurnalistikoje apie profesijos reikalus nuo seno vyksta gyva diskusija, į kurią jungiasi ne vien profesionalai. Ji vyksta periodinėje spaudoje, radijo ir televizijos laidose, internete. Joje dalyvauja ir žurnalistai, ir nežurnalistai. JAV žurnalistikos kritikai yra skirti profesiniai leidiniai, kuriuos skaito ir žurnalistai, ir jų veikla besidomintieji. Diskusijos būna atviros ir karštos apie ydas ir laimėjimus, apie etiką ir verslą, apie viską, kas susieta su šia profesija.“

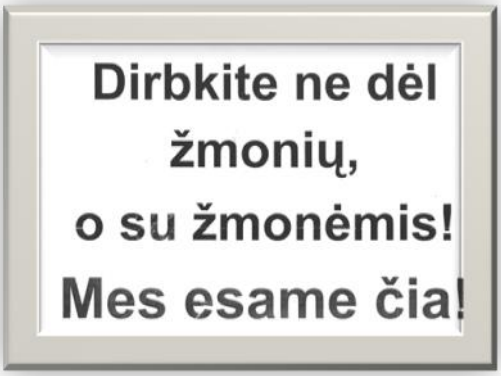

Šie pastebėjimai svarbūs ne tik žiniasklaidai, bet ir visai mūsų bendravimo kultūrai. Įsidėmėkime, kaip LRT reaguoja į kritinius laiškus, skambučius ir kitokius kritikos pareiškimo būdus. Susierzinimu, pasišaipymu, asmenis žeminančiomis patyčiomis arba paprastu skambučių nutraukimu. Pats generalinis direktorius visus jo kritikus jau yra priskyręs “patvorinių” kategorijai.. Ši plūstamasis vardas jam duoda pagrindą nesiceremonyti ir visus kritikus tiesiog sušluoti į atmatas. Čia veikia gana seniai patikrintas dėsnis: kas labiausiai mėgaujasi kitų žeminimu, tas pats labiausiai bijo būti kitų sumenkintas ir neapkenčia bet kokios kritikos. O mes dar vis tebeieškome atsakymo – iš kur mūsų krašte patyčios? Ypač uoliai jų ieškome mokyklose. Šiame fronte jis ne vienas. Patyčių “meistrų” pavardės visiems žinomos. Yra net neginčijami jų lyderiai. Vienas iš jų net yra sukūręs savo teoriją, kad patyčios iš stpresnio nėra patyčios. O kas stipresnis – nustato jis. Nutylima, kad patyčiomis jis šaudo iš gerai įtvirtintų blindažų. Tiksliau sakant, turi kritikos monopolį, t.y. neribotą galią kritikuoti, be galimybės jam adekvačiai atsakyti. O LRT turi net Seimo suteiktą privilegiją kultūrinei veiklai. Ten, kur įtvirtinama privilegija be atsakomybės, įrodymų reikalaujanti ir nešališka kritika pasidaro tiesiog nereikalinga. Kritikus išstumia vien tik dominuojančioms partijoms patarnaujantys žmonės, o įrodymus – jokios atsakomybės nereikalaujančios patyčios.

Išgydyti nuo patyčių gali tik jokių neliečiamų zonų nepaliekanti ir nešališka kritika. „Nenoras matyti ar girdėti žurnalistikos kritikos, manau, yra nesubrendimo požymis. Kiti požymiai yra vengti skelbti klaidų atitaisymus, kas būdinga didesnei daliai Lietuvos periodinės spaudos, ir nenoras svarstyti redakcijų darbo taisyklių. Esu girdėjęs Lietuvos žurnalistų, teigiančių: turime įstatymą, etikos kodeksą, ir mums daugiau nieko nereikia. Tarsi nekiltų kitų etikos arba standartų reikalų, kurie nebūtų surašyti įstatyme arba kodekse. Žinoma, kyla, užtat ir galioja nerašytos taisyklės, kaip ir visur yra vadinamoji darbovietės kultūra – kas leidžiama, kas draudžiama, pageidautina, peiktina.“ Tai vėl R. Sakadolskio žodžiai. Toks galėtų būti ir antrasis įsivaizduojamos žiniasklaidos Konstitucijos punktas.

O kad tokia kritika būtų įmanoma, pirmiausia turi būti griežtai laikomasi tiek valstybės įstatymų, tiek ir sutartinių taisyklių. „Solidžios Vakarų redakcijos rengia savo taisykles ir skelbia jas viešai, kad ir žurnalistams, ir visuomenei būtų aišku, kaip dirbama. Taisyklės

subrandinamos redakcijoje, dalyvaujant žurnalistams, redaktoriams, dažnai ir leidėjams. Ši priemonė padeda spręsti iškilusius klausimus, neaiškumus, kartais darbdavio ir darbuotojo konfliktus. Paskelbus taisykles, sunkiau „prastumti“ paslėptą reklamą, sumažėja korupcijos atvejų, o pats žurnalistas yra geriau apsaugotas nuo redaktoriaus arba leidėjo spaudimo

nesąžiningai elgtis. Skatinamas skaidrumas, tai laikoma žiniasklaidos priemonės solidumo, patikimumo įrodymu.“

Ypač gerai mūsų valdžios ir visuomenės nebrandumą parodo gluminantis negebėjimas susitarti, susitarimų vengimas ir visų etikos kodeksų ignoravimas. Atrodo, kad mes net nepriaugome iki tokių susitarimų, kuriuos viduramžių vasalai sudarydavo su savo senjorais: „Man visada šypsnį kelia ta visuomenės informavimo įstatymo vieta, kur nurodoma, jog žurnalistai ir leidėjai privalo laikytis Lietuvos žurnalistų ir leidėjų etikos kodekso nuostatų. Įstatymas yra privalomas, o etikos kodeksas yra savanoriškas. **Etikos normos yra veiksmingos būtent todėl, kad jos nėra privalomos pagal įstatymą, jos privalomos iš įsitikinimo**. Įstatymas yra reikalingas ne žurnalisto veiklai reglamentuoti, o sukurti jam saugią aplinką dirbti – kitaip tariant, užtikrinti spaudos laisvę. Įprasta kalbėti apie spaudos laisvę kaip laisvę nuo cenzūros, turint omenyje valdžios ar politinių jėgų kišimąsi į žurnalisto darbą. Tačiau šiandien Lietuvoje rūpestį kelia ir kai kurie žiniasklaidos savininkai, ir jų santykiai su kitais verslininkais. Ypač pavojingi yra tie atvejai, kur redaktorius yra kartu ir leidėjas arba tvarko ūkį. Geriausiu atveju vėliau ar anksčiau neišvengiamai kyla interesų konfliktų. Blogiausiu atveju žiniasklaidos priemonė tarnauja jos savininko turtiniams ar kitokiems interesams. Vienas būdas apsaugoti žurnalistą ir skaitytoją būtų skaidrinti patį žiniasklaidos verslą, kad visiems – žurnalistams ir visuomenei – būtų aiškūs savininko turtiniai interesai. Kita priemonė būtų leidėjo ir redakcijos susitarimas, kuriame aiškiai nurodyti įsipareigojimai vieni kitiems bei visuomenei ir skelbiami visiems vertinti.“
Jeigu mūsų išsilaisvinimas iš totalitarinės imperijos nebūtų paverstas savivale, o „elitas“ būtų daug daugiau galvojęs ne kaip apeiti įstatymus, taisykles ir normas, bet kaip jas sukurti naujoms gyvenimo sąlygoms ir demokratiniam gyvenimo būdui, padėtis Lietuvoje būtų buvusi visai kitokia. R. Sakadolskis sakė: „gyvendamas Lietuvoje penktuosius metus, kartais pagalvoju apie tai, ko mums, kaip visuomenei, trūksta. Man atrodo, jog viena, ko trūksta, **tai supratimo apie laisvę**.“
Mums jis paliko gana iškalbingą pavyzdį: „Amazonės džiunglėse sėkmingai darbavosi misionieriai, pakrikštijo daug genčių. Po kurio laiko indėnai buvo pastebėti besirenkantys prie miesto, kuriame gyveno krikščionys. Gyventojai klausė indėnų: ko jūs čia atėjote? Indėnai atsakė: mums misionieriai tvirtino, jog dalytis yra krikščioniška, tai mes atėjome pasiimti savo dalies. Daug kas Lietuvoje panašiai traktuoja laisvę. Jie kalba ir elgiasi, tarsi laisvė prasidėtų nuo jų ir su jais baigtųsi. Kai kuriems žurnalistams jų pačių laisvė yra tas lakmuso popierėlis, pagal kurį matuojama spaudos, bendruomenės, netgi Lietuvos laisvė. Laisvės temą dažnai savo laidose aptarinėdavo Čikagos žurnalistas Studsas Terkelis, knygų apie Amerikos istoriją autorius <…>. Kartą, paklaustas, kam jis aukotų savo laisvę, Terkelis atsakė: tam, kad bendruomenė būtų laisva, nes laisvoje bendruomenėje aš nesunkiai susirasiu savo laisvę. **Lietuvoje būtų kur kas maloniau ir įdomiau gyventi, jeigu daugiau mūsų žmonių, ypač žurnalistų, vadovautųsi būtent tokia laisvės samprata.“(tęsinys sekančiame numeryje).**

VIRGINIJUS SAVUKYNAS

Dingusi VILTIS – LRT?

29-asis Sąjūdžio gimtadienis praėjo beveik nepastebėtas. Tikriausiai logiška, nes dabartinei Lietuvai Sąjūdis yra neaktualus. Gyventojų Lietuvoje mažėja, bet eilės biurokratinėse įstaigose ilgėja, biurokratams reikia vis daugiau ir daugiau laiko išnagrinėti įvairiausius popierius. Netikite. Keli pavyzdžiai: jei nori, kad Registrų centras įtrauktų tavo

elektroninį paštą, reikia atvykti asmeniškai ir parašyti popierinį prašymą. Nori elektroninio sertifikuoto rakto (tai kelių skaičių kombinacija) – lauk 5 darbo dienas. Ir taip yra kiekvienoje biurokratinėje įstaigoje.

Mes pasiekėme kritinį tašką, – mūsų padėtis tragiška. Esame nykstanti tauta ir silpna valstybė. Ir tai niekaip nesusiję su pinigais. 1990 metais lietuviai pinigų turėjo žymiai mažiau, buitis buvo žymiai skurdesnė, galimybių buvo žymiai mažiau, tačiau ta Lietuva buvo nepalyginamai stipresnė nei dabartinė. Kur pagrindinis skirtumas? Viltis. Tuo metu Lietuva turėjo viltį, jog laukia naujas gyvenimas: teisingesnis, turtingesnis, kad mes sugebėsime sukurti gražią ir klestinčią valstybę.

O kokia yra Lietuva 2017 metais? Ji, be jokios abejonės, yra turtingesnė, turinti milžiniškas galimybes, tačiau neturinti vilties. Nesenos moksleivių apklausos atskleidė, kad dauguma jų ruošiasi išvažiuoti iš Lietuvos. Jaunimas nesieja savo likimo su šia valstybe. Dauguma Lietuvos gyventojų neturi vilties, kad šioje valstybėje galima kurti savo vaikų ir anūkų ateitį.

Priežasčių yra labai daug. Tačiau pati svarbiausia – biurokratai. Lietuvos viltį nužudė biurokratai su savo absurdiškais reikalavimais ir priekabėmis. Mūsų valstybėje biurokratas visada yra teisus. Jis yra arogantiškas, apsikrovęs įvairiausiomis taisyklėmis, kurias pats sugalvojo ir kurios yra jam pačiam tereikalingos. Jos jokios naudos neduoda. Ar kas paskaičiavo, kokią ekonominę žalą padaro perteklinės, niekam nereikalingos taisyklės ir įvairiausi reikalavimai? Tačiau biurokratai ne tik slopina ekonominį augimą. Biurokratai arogantiškai elgdamiesi su žmonėmis atima viltį. Negana to, žmonės mato, kad vieniems yra daugiau leista, nei kitiems. Jie mato prašmatnias įvairiausių pareigūnų ir biurokratų vilas gražiausiuose Lietuvos kampeliuose. Ir puikiai žino, kokie tų pareigūnų atlyginimai. Iš jų tokių dvarų nepasistatysi.

Paradoksalu, tačiau viltį nužudė tie žmonės, kurie turėtų tarnauti Lietuvos valstybei. Panaši nomenklatūrinio tvaiko persunkta okupacinė biurokratija egzistavo ir 1987 metais. Tada buvo surasta jėgų išsivaduoti. Ar šiandien dar liko energijos, kad pajėgtume sudraskyti mus apraizgiusį biurokratijos voratinklį? Ar vienintelė kova – tai emigravimas iš šios valstybės?

„Kauno diena“ **2017-06-06**

LIETUVOS PENSININKŲ SUSIVIENIJIMAS (toliau LPS) – KAS TAI?

LPS – tai organizacija, kuri rūpinasi visų kartų Lietuvos gyventojų gyvenimu, pradedant sveikatos problemomis ir kasdieniniais reikalais. Priėmimas nuo 18 metų – svarbu – kartų solidarumas. Taip, kai kas nustemba, kam tada pavadinime yra žodis pensininkų ir bijo organizacijos dėl to pavadinimo. Žinoma, tai sukelia jumoro jausmą, nes nėra nei vieno žmogaus, kuris anksčiau ar vėliau netaps senjoru. Vienas protingas žmogus yra pasakęs, kad, cituoju: „ protingas tas žmogus, kuris rūpinasi pensininkais šiandien, nes jis rūpinasi savo ateitimi“.
Nėra nei vieno žmogaus žemėje, kuris nenorėtų geresnės ateities. Tai susiburkime visi drauge

ir kartu su mūsų išrinkta nauja valdžia, kurkime savo geresnę ateitį. Padėkime jai, suteikime informaciją, ką reikia taisyti, ką reikia keisti ir tik dalyvaudami visi kartu, žinoma, ne taip greitai kaip norėtusi, sukursime geresnę mūsų Lietuvos ateitį. Protingas žmogus supranta, kad mes visi esame savo Tėvynės šeimininkai ir privalome galvoti apie tai, privalome padėti kurti kitokią Lietuvą. 50 metų Lietuva kentėjo nuo sovietinės okupacijos, dabar 26 metus dar vis kenčia nuo sovietinio reliktinio mastymo, kentėjo nuo valdžios, nesugebančios atitrūkti nuo šaliai kenkiančių elementų, nes buvo nuo jų priklausomi ir jų valdomi. Nežiūrint į tai Lietuvoje vyko ir pakankamai daug teigiamų poslinkių, ypatingai – paskutiniai rinkimai

parodė mūsų tautos teisingą pasirinkimą. Turime žinoti, prisiminti, kad kas nedirba – tas neklysta, todėl nuo klaidų niekas neapsaugotas. Supratingumas, pagalba mūsų valdantiesiems – labai svarbi ir ji svarbi ypatingai, kai pajungiamos pozityviai veiklai NVO organizacijos, tame tarpe ir mūsų LPS. Dabar svarbus kiekvienas mastantis pozityvus žmogus, bet organizacijų bendra nuomonė dar svarbesnė. Lietuvai labai trūksta vienybės, nes kiek organizacijų – tiek vadovų, kurie kiekvienas savo veiklą taip įsivaizduoja kaip svarbiausia, nors nėra organizacijos, kuri nenorėtų vienybės. Taip, nes kiekvienas savaip supranta šitą savoką – tai nuostabiausias žodis – VIENYBĖ, bet sunkiai skinasi kelią į gyvenimą. Bet grįškime prie mūsų LPS. LPS domisi visais mūsų gyvenimo aspektais, teikia pasiūlymus mūsų rinktiems Seimo nariams susitikimo su jais metu ir tie pasiūlymai – kolektyvinio darbo vaisiai, todėl paliečia pačius svarbiausius gyvenimo aspektus: saugo Lietuvos žmones nuo neteisingos, kai kurių Lietuvos tarnybų elgesio, mato ypatingą moralės smukimo laipsnį įvairiuose srityse (ypatingą korupcijos lygį), auklėjimo, švietimo spragas, todėl mūsų organizacija turi „Dvasinio tobulėjimo klubą“, kuris turėtų padėti taisyti susidariusią moralinę neteisingą aplinka, tačiau tai reikia daryti visos mūsų Respublikos mastu, įtraukiant į švietimo sistemą – tai artimiausias mūsų organizacijos teikimas susitikime su Seimo nariais. Tik vadovaudamėsi auksčiausiais dorovės – moralės principais atstatysime savo Tėvynės žmonių teisngą dvasinį nusiteikimą. Tai labai svarbu ateinančios kartos auklėjimo sistemoje, NEPASIDUOTI ŽALINGAI VAKARŲ ĮTAKAI vengti žudymo, prievartos viešinimo programų pirmoje eilėje, pakviesti aukštos moralės Lieuvos žmonės, turintčius tinkamą gyvenimo patirtį – perduoti moralinių – dvasinių vertybių jaunajai kartai.

Konstatuodami Lietuvos žmonių didžiulę netektį emigracijos pasiekoje, visiems darosi aišku, kad pirmoje vietoje neteisinga emocinė ekologija, o tik paskui - antroje vietoje - pragyvenimo lygio klausimas. Būtina pakeisti susidariusią situaciją ir mūsų organizacija LPS daro viską, kad prisidėtų savo kukliu darbu prie tos situacijos pakeitimo.

Žmogui reikia žmogaus, ypatingai senjorų tarpe svarbus šūkis. Kviečiame visus, ateikite pas mus, nebūkite vieni, užsidarę savo namuose. Mes visi kartu dirbame, pramogaujame, susirandame draugų, kurie bet kada gali padėti, nes artimas žmogus šalia, kai artimieji toli – tikrai bus atrama bet kokioje gyvenimo situacijoje. Jus visus įvairių kartų žmones mylinti ir laukianti visada Jūsų

Aldona Marija Gedvilienė LPS prezidentė.

KREIPIMASIS

Kviečiame ir raginame pasirašyti Vilniaus Forumo inicijuojamą Kreipimąsį į Lietuvos Respublikos Prezidentę, Seimą ir Vyriausybę (https://www.peticijos.com/dl_btinybs_keisti_lietuvos_socialin_ir_ekonomin_politik). Visi kartu pareikalaukime iš esmės keisti Lietuvoje iki šiol vykdomą neteisingą ir tautai bei valstybei pavojingą ekonominę ir socialinę politiką. Ši didžiąją Lietuvos gyventojų dalį skurdinanti, niekaip nepateisinamą turtinę atskirtį ir socialinę nelygybę kurianti ir vis didinanti politika šimtus tūkstančių mūsų tėvynainių veja iš gimtinės. Dėl jos Lietuva tapo sparčiausiai nykstančia Europos šalimi ir virš mūsų pakibo reali grėsmė tapti pirmąja XXI a. išnyksiančia žemyno tauta.

Lietuvą valdančiam nomenklatūriniam-oligarchiniam politiniam, biurokratiniam ir verslo sluoksniui tautos ir valstybės likimas nerūpi. Net gresiančios demografinės, tautinės ir

valstybinės katastrofos akivaizdoje valdantieji neketina iš pagrindų keisti šalį žlugdančios neoliberalaus ekonominės ir socalinės politikos kurso. Vadovaudamiesi savanaudiškomis ir trumparegiškomis paskatomis, jie pasiruošę tęsti tokią politiką net jeigu Lietuvoje neliktų pačių lietuvių. Smulkūs kosmetiniai, vien piliečiams apraminti skirti pokyčiai jau nebegali išgelbėti šalies nuo demografinės katastrofos ir išnykimo. Valdančiųjų ligšiolinis elgesys rodo, kad toliau pasyviai laukti esminių valstybės ekonominės ir socialinės politikos permainų būtų naivu ir pragaištinga. Rimta ekonominės ir socialinės politikos pertvarka įvyks tik tuo atveju, jeigu sutelktai ir valingai pareikalausime jos iš valdančiųjų mes -- piliečiai. Pradžiai surinkime kuo daugiau piliečių parašų, paremiančių šį į valdančiųjų protą ir sąžinę geranoriškai apeliuojantį Kreipimąsį. Juo mūsų parašų bus daugiau, juo šis Kreipimasis bus svaresnis ir įsakmesnis. Jis turi tapti mūsų -- savo pamintas teises ginančių ir sunkiai atkurtą valstybę pasiryžusių išsaugoti, laisvų Lietuvos piliečių – sąmoningo protesto išraiška ir sutelkto pasipriešinimo Lietuvą griaunančiai ekonominei ir socialinei politikai pirmuoju veiksmu. Jeigu mūsų reikalavimai vėl nebus išgirsti, pasilikime teisę ir ruoškimės kitais demokratiškais ir teisėtais būdas apginti save ir mūsų ainių ateitį. Padarykime viską, kad šis Kreipimasis pasklistų po visą Lietuvą ir apie jį sužinotų ir turėtų galimybę savo parašu jam pritarti kiekvienas geros valios šalies pilietis.
Laisvūnas

KOMENTARAS - ATSAKYMAS

Sveiki, visi nekantrūs ir nesupratingi, Nauja Vyriausybė burtų lazdelės neturi, viskam reikia laiko, jau pradeda po truputį įeiti į savo tikrąją paskirtį - daro tvarką tvarkingai, palaipsniui, pasitardami su žmonėmis, neskubėdami, tai nereikia trukdyti darbui - mano tokia nuomonė ir aš nepasirašysiu ir kitus sustabdysiu. Kodėl norite trukdyti, ar tai rimta? Būkite solidarūs, patarkite supratingai, o ne maištaukite beprasmiškai,gerbiant tuos į kutiuos kreipėsi, reikėtų ir pavardę pasirašyti, jau vien iš to matosi, kad tai nerimtas darbas, sėkmės kurybiniame, rimtame darbe, pagarbiai Aldona Marija Gedvilienė

MIESTAS IR KLAIPĖDĖČIAI

Miestų aplinkos kokybė turi didžiulę įtaką žmonių gyvenimui. Žmogus miesto aplinkoje yra įvairiapusiai veikiamas gamtinių ir dirbtinai sukurtų miestovaizdžių. Deja, daugelio Lietuvos gyvenviečių viešųjų erdvių ir rekreacinių teritorijų šiandienė būklė labai prasta, mažas jų rekreacinis patrauklumas. Lietuvos miestų rekreacinė aplinka vis dar veikiama vyraujančio prasto sovietmečio palikimo. Vienas negatyvių šio palikimo bruožų – susvetimėjimas, pasireiškiantis abejingumu ar agresyvumu aplinkai bei žmogui. Klaipėda – seniausias Lietuvos miestas ir vienintelis uostamiestis, turintis ypatingą svarbą ne tik valstybės ekonomikoje, bet ir regiono kultūrinio kraštovaizdžio savitumo kontekste. Gyventojai ir svečiai miesto dvasią, savitus bruožus pirmiausiai pajaučia per viešąsias erdves, architektūrinius statinius, želdynus. Deja, Klaipėdos viešosios erdvės gerokai apleistos, o naujai sutvarkytos stokoja jaukumo, architektūrinės darnos, ansambliškumo.
Klaipėdos kultūrinis miestovaizdis, kaip sudėtinė Lietuvos pajūrio kraštovaizdžio dalis, susiformavo dėl gamtinių ir kultūrinių šimtmečiais besitęsiančių procesų sąveikos. Tokia ilgalaikė kraštovaizdžio raida Lietuvos pajūryje išryškino šiam kraštui būdingus savitus bruožus. Šiandien pajūrio kraštovaizdis pasižymi vizualine ir kultūrine įvairove. Daugiausia jūrinio kultūros paveldo

objektų yra greta Dangės upės. Reikšmingi jūrinio kultūros paveldo objektai – fachverkiniai ir raudonplyčiai sandėliai, išsidėstę greta Dangės upės, pačios upės krantinės, Biržos tiltas ir pasukamas tiltelis, Pauliaus Lindenau laivų statyklos statinių kompleksas su dar išlikusia technologine įranga ir greta jo stovinčiu elingu, Pilies uostelis, Klaipėdos piliavietė, senieji žvejų kvartalai ir kt. Klaipėdos miestovaizdžiuose pasigendama raiškesnių jūrinio paveldo objektų, o kai kuriose miesto centro dalyse tokių ženklų praktiškai nėra iš viso. Baltijos jūrinė kultūra, vėtrungės,

gintaras, tradiciniai laivai, vietovardžiai, meno kūriniai ir kt. turėtų būti Klaipėdos miestovaidžių reprezentacinio karkaso pagrindu.
Klaipėdos miesto želdynų formavimui didelis dėmesys buvo skiriamas nuo XIX amžiaus vidurio. Nuo seno gatvės perimetru buvo apsodinamos eile medžių. Dažnai medžių ar gėlių rūšys lėmė ir gatvių pavadinimą (Liepų, Beržų, Gluosnių, Levandų, Rožių ir kt.). Želdynų formavimas buvo vykdomas išnaudojant dėkingas gamtines sąlygas. XIX amžiaus viduryje pradėta apsodinti 5 km ilgio pasivaikščiojimo alėja, vėliau pavadinta jos įkūrėjo Vynerio vardu. Ji tęsėsi iki Mažojo Tauralaukio. Šalia alėjos pasodintas Karališkasis miškelis, kurio takai buvo suplanuoti laisvai. Abipus alėjos įrengti paviljonai, kavinės, restoranai (Tatoris; 1994). Tuo laikotarpiu Klaipėdoje susiformavo savitos želdynų priežiūros tradicijos, kurios pastaruoju metu užmirštos. Pirmajame pokario generaliniame plane (1946 m., patvirtintas 1952 m.) siūlyta Klaipėdos senamiesčio krantines abipus Danės upės iki pat žiočių, nugriovus visus statinius (išskyrus septynaukštį pastatą Žvejų gatvėje), paversti žaliaisiais plotais. Ir tai įgyvendinta – dešinėje Danės krantinėje už Biržos tilto turime Danės skverą. Miesto generaliniuose planuose iki 1990 metų buvo kryptingai formuojama miesto želdynų sistema su raiškiai išvystyta žaliąja ašimi šiaurės-pietų kryptimi, į kurią įsijungtų gatvių želdiniai, skverai ir aikštės, mokyklų ir vaikų darželių teritorijos. Deja, ši galimybė iš dalies prarasta. Pastaraisiais dviem dešimtmečiais dėl urbanistinės plėtros užstatytos želdynams įkurti planuotos teritorijos.
Itin sudėtinga ir atsakinga kultūros paveldo vertybių aplinkos, istorinių kompleksų, senamiesčių analizė ir vertinimas, erdvių panaudojimo tikslingumo ir galimybių nustatymas. Lankytoją želdyno objektai turi sudominti, o su jais susipažinus, neapvilti.
Vykdant Klaipėdos Senamiesčio mikrorajonų projektavimą ir statybą, būtina įrengti parkus, skverus, numatant vietas įvairioms rekreacinėms ir edukacinėms veikloms. Esančias dar neužstatytas erdves (pvz. Atgimimo aikštė) rekomenduojama neužstatyti pastatais.
Miesto žaliosios erdvės, vandens telkiniai, gėlynai turi būti formuojami suteikiant jiems laisvą, kuo natūralesnę formą. Planuojant miesto visuomeninius, gyvenamuosius kompleksus, užtikrinti, kad projektavimo darbų grupėse privalomai dalyvautų kraštovaizdžio architektai.
Klaipėdos miesto erdvėse pastaraisiais metais pastebimas miestovaizdžio kokybinis nykimas. To nykimo priežastys: dekoratyvesnių želdinių stygius, svarbių vizualinių ryšių nutraukimas, aukštos kokybės vaizdų, perspektyvų stygius, emocinio poveikio nuoseklumo stygius. Nepakankamos priemonės želdynų sistemai formuoti lemia aplinkos rekreacinės vertės sunykimą (nesaugi aplinka, nepakankamai aukštos kokybės projektiniai sprendimai, nepanaudojamas lietaus vanduo, užterštas oras, triukšmas, želdinių stygius, blogas pasiekiamumas ir prieinamumas, rekreacinės infrastruktūros stygius).
Klaipėdos miestovaizdžiuose pasigendama raiškesnių jūrinio paveldo objektų, o kai kuriose miesto centro dalyse tokių ženklų praktiškai nėra. Reprezentaciniam miestovaizdžio karkasui suformuoti būtina miesto želdynus, rekreacines erdves, kultūros paveldo vertybes sujungti funkciniais-vizualiniais koridoriais. Rekreacijos tikslais miesto aplinka gali būti naudojama žymiai efektyviau didinant miestovaizdžių įvairovę.
Svarbios reprezentacinio miestovaizdžio karkaso dalys susidėvėjusios fiziškai ir moraliai, erdvės nepatrauklios, nefunkcionalios, nesuformuotos dekoratyvios biokonstrukcijos, takai netvarkingi, naujai sutvarkytose erdvėse estetinį vaizdą gadina laikini maitinimo objektai (Lietuvininkų aikštė, Mažvydo alėja ir kt.). Pavieniai želdynai nesujungti žaliaisiais ryšiais.

Įvairaus tipo miestovaizdžius formuojančių objektų (parkų, skverų, aikščių, gatvių) tinkamas sutvarkymas gali iš esmės pagerinti miesto estetinį vaizdą ir rekreacinį potencialą bei žmonių gyvenimo kokybę. Funkcijų įvairovė aplinkos architektūrinėms kompozicijoms suteikia ekspresyvumo, gyvumo, originalumo. Klaipėdos miesto viešųjų erdvių projektavime praktiškai nedalyvauja kraštovaizdžio architektai. Tokios tendencijos, kai formuojami parkai, žaliosios erdvės, miestovaizdžiai nedalyvaujant kraštovaizdžio specialistams, jau turi negatyvių pasekmių.
Priimantiesiems sprendimus būtina matyti alternatyvas. Šis sprendimas nulemia tam tikras erdvines, teritorines struktūras. Joms yra būtinas komponavimas, harmonizavimas – architektūrinės meninės kūrybos klausimai (vadintini miesto projektavimu). Alternatyvų nagrinėjimas yra viena iš

sprendinio sėkmės sąlygų. Šiuo, kaip ir pastato architektūros, atveju įstatymais kokybė nereguliuojama, todėl reikalingas profesionalų ir juos vertinančiųjų išprusimas, žinios, kultūra.
Savivaldybės administracija savo ruožtu galėtų stiprėti planavimo proceso, duomenų rinkimo, proceso valdymo klausimų srityse, pavesdama dalį užduočių atlikti visuomeninėms įstaigoms. Visuomenę reikalinga įtraukti į visus šių darbų etapus. Rezultatai priklausys nuo mūsų aktyvumo bei noro pasinaudoti atsiveriančiomis galimybėmis.
Studentė Goda Vanagaitė 2010 metais pasiūlė idėją statyti muzikinį teatrą, formuojant visiškai naują Kuršių marių akvatorijos kontūrą ir miesto siluetą AB „Klasco“ valdomoje teritorijoje. Gal verta miesto politikams panagrinėti šį darbą, kad suvoktų tikrąją šios vietos vertę ir plėtros potencialą? O gal verta panagrinėti dar vieną vietą muzikinio teatro pastato statybai, nes inžinerinė ir susisiekimo infrastruktūros yra sutvarkytos ir nėra komplikuotų žemės nuosavybės santykių?
Reikalinga performuoti Atgimimo aikštės kompoziciją, kad būtų sukurtas klaipėdietiškas identitetas, naudojant „vandens ir smėlio sintezės“ tematiką (aikštės elementų spalvos pastelinės, šiltų atspalvių, aplinkos elementai plastiškų formų, prieškariu vokiečių naudota gausi želdinių įvairovė). Kadangi Klaipėdos mieste, o ypač senamiestyje, žaliųjų erdvių trūksta, tai šią aikštę reikėtų funkciškai apželdinti, sukuriant mikroerdves trumpalaikiam poilsiui. Klaipėda yra pajūrio miestas, klimatas yra jūrinis, todėl dauguma introdukuotų augalų žiemą bei nuo pavasario šalnų neapšąla, tai projektuojant „Atgimimo“ aikštės apželdinimą galima parinkti didesnę įvairovę želdinių. Analizuojama teritorija yra prie intensyvaus eismo gatvių (Herkaus Manto ir Naujojo sodo gatvių), šioje zonoje rekomenduojami medžiai, kurių lapai yra apaugę plaukeliais, tam kad ant lapų sulaikytų dulkes nuo gatvės ir švarintų orą.
Orhuso konvencija – viena specifiškiausių konvencijų. Dauguma kitų saugo vieną ar kitą objektą, pavyzdžiui, laukinę gamtą, žmogaus sveikatą, kultūros paveldą... Tuo tarpu Orhuso konvencija yra unikali tarptautinės teisės priemonė – užuot gynusi pačią aplinką, ji suteikia kiekvienam visuomenės nariui pagrindą ginti savo teisę gyventi švarioje ir kokybiškoje aplinkoje. Ši konvencija suteikia visuomenei tris pagrindines teises: gauti informaciją apie aplinką, dalyvauti priimant valdžios sprendimus dėl aplinkos ir teisė kreiptis į teismus aplinkos klausimais. Jeigu toks teisės aktas gali būti žalingas aplinkai, gyvenimo kokybei, visuomenė pradeda protestuoti. Tuomet iš valdžios rūmų ir verslo struktūrų pasipila kaltinimai, esą visuomenė trukdo investicijoms, gyvenimo naujovėms. Ypač „piktinamasi“, kodėl visuomenė „prakalbo paskutinę akimirką“, kai pinigai jau investuoti, o sprendimų projektai mirgėte mirga valstybės tarnautojų pritarimo parašais. Drauge kukliai nutylima, kad žmonės tiesiog nežinojo, nes nebuvo tinkamai ir teisingai informuoti. Lietuvoje Orhuso konvencija galioja nuo 2002 m. balandžio 28 d. kaip Lietuvos Respublikos tarptautinė sutartis, o nuo 2005 m. vasario 17 d., kai Konvencijos šalimi tapo Europos Sąjunga – ir kaip Lietuvai privalomas ES tarptautinis įsipareigojimas.. Tačiau jei valstybė narė neperkelia direktyvos laiku arba perkelia netinkamai, ji apskritai netenka teisės taikyti įstatymų, kurie neatitinka šios direktyvos nuostatų. Tokiu atveju visuomenė bylose prieš valstybę turi teisę tiesiogiai remtis direktyva. Visa tai nesyk yra išaiškinęs Europos Sąjungos Teisingumo Teismas. Sprendimai dėl teritorijų planavimo, dėl plėtros reikalauja didelių investicijų. Tačiau pagal Lietuvos teisės aktus pirminiai susitarimai tarp verslo ir valdžios institucijų vyksta už uždarų durų, tylomis priimama nemažai „įvadinių“ (nesvarbu, kad ne visai teisėtų) sprendimų... Ir tik po to, paskutiniame etape, pagaliau pradedama „tartis“ su visuomene. Tuo metu verslininkai jau būna daug investavę, gavę aibę valdžios pritarimų. Ir staiga, beveik ties plėtros projekto finišu, galutiniame etape, įleidžiama visuomenė, kuri pareiškia, kad viskas buvo neteisingai, netgi neteisėtai padaryta. Verslininkai pagrįstai įniršta ir ima kaltinti anaiptol ne valdžios institucijas (kurios viską leido), bet tik... visuomenę. Kyla klausimas, kam naudingi tokie didžiuliai visuomenės

supriešinimai, konfliktai? Dar 2008 m. valstybių Orhuso konvencijos šalių sprendime dėl Lietuvos pasakyta, kad visuomenės dalyvavimas paskutiniame, o ne pradiniame sprendimų priėmimo proceso etape neatitinka Konvencijos. Jis prieštarauja ir ES direktyvoms. Tačiau šiuo metu Seime įregistruotas naujas Teritorijų planavimo įstatymo projektas, o ten vėl įrašytas tas pats paskutinis etapas. Argi projekto autoriai nežino Orhuso konvencijos, ES aplinkos teisės? Turėtų žinoti, jei ėmėsi tokio projekto, labai gerai žinoti. Ką byloja Lietuvos korupcijos indeksas? Tarptautinio

skaidrumo organizacijos atlikti tyrimai aiškiai parodo, koks didelis procentas žmonių Lietuvoje yra linkę duoti ir imti kyšius... O matant keistus mūsų teisėkūros ir administracinių teismų praktikos vingius, kurie prieštarauja ir Konvencijai bei ES direktyvoms, ir ES Teisingumo Teismo praktikai, tikrai ima kirbėti tokios nelinksmos mintys. Vyriausybė nutarimu jį patvirtino, tačiau kas įgyvendino, o kas ne... Pavyzdžiui, Kultūros ministerija turėjo pateikti Nekilnojamojo kultūros paveldo įstatymo pataisas, kuriomis užtikrintų visuomenės dalyvavimą. Tačiau iki šiol to nėra padaryta, netgi projektas neparengtas, nors kitos šio įstatymo pataisos Seime įregistruotos. Konferencijoje „Viešasis interesas ir žmogaus teisės sprendžiant aplinkos klausimus“ Seime buvo minima, jog daugelis Lietuvos įstatymų reglamentuojančių įvairius poveikio aplinkai aspektus, kryptingai neatitinka Orhuso konvencijos ir susijusių Europos Sąjungos direktyvų. Gindama aplinką, visuomenė gina būtent viešąjį interesą. Visuomenės dalyvavimas pagal Orhuso konvenciją ir minėtas ES direktyvas yra viešojo intereso gynimas, o iš Lietuvos visuomenės šį teisė visiškai atimta. Taigi neatitiktis akivaizdi. Orhuso konvencija – tai mūsų visuomenės problemų atspindys. Turi būti rimtas sisteminis lūžis, norint pasiekti konkrečių rezultatų aplinkos srityje.

Kraštovaizdžio savasties išsaugojimas, jo tvarkymas ir formavimas tenkinant ekonominius, socialinius, kultūrinius, ekologinius ir estetinius visuomenės poreikius yra vienas svarbiausių valstybės tikslų, nurodytų Nacionalinėje darnaus vystymosi strategijoje.

Kraštovaizdžio architektūra – daugiadisciplininės veiklos laukas, integruojantis architektūros, urbanistikos, teritorijų planavimo, žemės naudojimo, aplinkos psichologijos, estetikos, botanikos, pramoninio dizaino, kraštovaizdžio ekologijos, hidrologijos ir kitus komponentus. Kultūrinis kraštovaizdis (tiek kaimiškasis, tiek miestiškasis) – žmogaus veiklos sukurtas ir jo sambūvį su aplinka atspindintis kraštovaizdis.

Jūrinis kraštovaizdis, tai Jūrinės valstybės įvaizdžio materialusis, vizualiai suvokiamas pagrindas. Įvaizdžio problema. Klaipėdos uostas įplaukos erdvė neinformatyvi ir semantiškai neraiški. Vertybių sampratos kaita. Pavojai. Teisinio nihilizmo įtaka. Požiūrio į visuomenines vertybes kaita. Privatu aukščiau visuomeninio! Kultūros nuosmūkis. Politinės kultūros nuosmūkis. Kultūrų chaosas. Etnoregionų sunykimas. Teritorinės vertybės zonoje saugoma: miesto panorama, siluetas; istorinis gatvių tinklas, jų parametrai; būdingas kiekvienai miesto daliai urbanistinis audinys (sklypų sistema, pastatų mastelis, užstatymo tankumas ir pobūdis); vertingiausi pastatai; charakteringi užstatymo fragmentai. Fizinės apsaugos zonoje saugoma: gamtinė situacija; landšafto charakteris; Vizualinės apsaugos zonoje saugoma: istoriškai vertinga užstatymo sistema; landšaftiniai elementai.

Kraštovaizdis kaip svarbus teritorinis šalies išteklius, apimantis miestų ir kaimų vietoves, miškus, vandenis ir laukus, sudarantis sąlygas žmonių gyvenimui ir veiklai, kaip tautinio identiteto pamatas ir gyvenimo kokybės dalis nyksta. Nacionalinėje darnaus vystymosi strategijoje suformuluoti sprendiniai praktiškai nerealizuojami. Europos paramos fondai naudojami ne subalansuotai plėtrai, bet tampa abejotinų projektų finansavimo šaltiniu. Kraštovaizdžio architektūra – daugiadisciplininės veiklos laukas, integruojantis architektūros, urbanistikos, teritorijų planavimo, žemės naudojimo, aplinkos psichologijos, estetikos, botanikos, pramoninio dizaino, kraštovaizdžio ekologijos, hidrologijos ir kitus komponentus neturi reikiamos valdymo struktūros. AM ir KVAD neatlieka priskirtų funkcijos; Prastėjančią kraštovaizdžių būklę Lietuvoje lemia ir Kraštovaizdžio architekto profesijos svarbos ignoravimas, kraštovaizdžio architektų etatų savivaldybių administracijose panaikinimas, reikšmės ir sampratos suprastinimas. Dangoraižių liga, urbanistinio elementoriaus nepaisymo liga apėmė ne tik Vilnių, Klaipėdą, bet ir Palangą; Ydinga projektų rengimo viešųjų pirkimų tvarka, kai laimima ne pagal kompetenciją, bet pagal mažiausią kainą. Beje, priminsiu (gal daugiau tai liečia valdininkus, išduodančius leidimus statyti, užstatyti

laisvus miesto plotus), kad dar vis galioja Aplinkos ministerijos nustatytos normos, kuriose nurodyta, kad vienam gyventojui turėtų būti 25 m² rekreacinės paskirties želdynų, o Klaipėdoje 1 gyventojui tenka apie 10,5 m² (neįskaičiuojant Smiltynės ir Girulių miškų) rekreacinės paskirties želdynų. Prie daugiabučių gyvenamųjų pastatų teritorijos t.b. 30% želdynų ploto nuo viso žemės sklypo ploto, o prie vaikų darželių, lopšelių, bendrojo lavinimo mokyklų – 60-50%. Akivaizdu, kad neturime smegenų centro, kuris ne tik

įstatymus leistų, bet ir sukurtų realiai veikiantį jų vykdymo mechanizmą. Nesilaikoma normų - bauda ir tokia, kad klyktų ne savo balsu. Oi greitai pasipildytų valstybės biudžetas.
Temide (redakcijai pavardė žinoma)

SVEIKATA

DIENOS AKTUALIJOS

TAVO VAISTAS YRA TAVYJE, TIK TU JO NEPASTEBI, TAVO NEGALIA KYLA IŠ TAVĘS PATIES, TIK TU TO NESUPRANTI !!!

Hazratas Ali, Sufijų mokytojas

(Tai žmogaus minčių galios apibudinimas)
Visa tai smulkiai išaiškinta Jono Markūno knygoje „ŽMOGAUS GYVENIMO NESĖKMIŲ BEI LIGŲ PRIEŽASTYS IR GALIMYBĖS JŲ IŠVENGTI“

GYVENIMO FILOSOFIJA

ŽMOGAUS SAŽINĖ

Kaip žinote, (iš ankstesnių laikraštėlio numerių) turėjome problemų su medicinos darbuotojų tragiškų pavyzdžių - netinkamo elgesio su pacientais ir kaip Jūs manote, kaip sureagavo Jūrininkų ligonines administracija su paviešinta informacija apie tai: apšaukė mus melagiais (turime gyvus liūdininkus, visi faktai iš tikro gyvenimo) ir reikalauja paneigimo (parašai ant tokio reikalavimo NEĮTIKĖTINA, bet tikri). Mes pasakėme – niekada nepakeisime savo nuomonės! Paskutiniame laiške pagrindinė nukentėjusioji paklausė Jūrininkų ligoninės

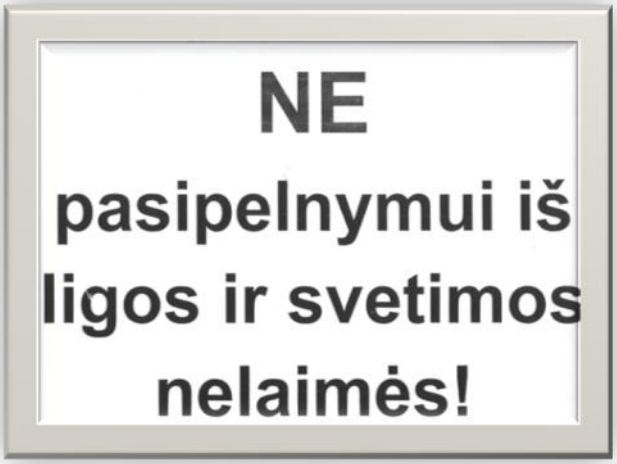

direktoriaus: 1.kur dingo ligoninėje jos dantų protezas (200 eurų), (dingus protezui jai sesuo iš namų atnešė kitą – nes be dantų neįmanoma kramtyti maisto) tačiau ligoninės administracija net nepasiteiravo iš kur pas ją protezas, (nes matė ją nuotraukoje su protezu!), ir apkaltino ją šmeižimu.
2. Klausimas – kaip galėjo ligoninėje prasiskelti galvą (ligos istorijos išraše yra parašyta, kad išimti siūlai).
3. Kaip, gulėdama ligoninėje (kai prasiskėlė galvą nežino kiek laiko gulėjo ant žemės lauke) ji susirgo plaučių uždegimu?

Laiškas išsiųstas 2017-04-24, atsakymo iš Jūrininkų ligoninės nėra (privaloma per 20 dienų atsakyti).

Kaip pastebėjote iš praeito laikraštėlio RAŠTĄ, su TRIMIS klausimais buvo įteiktas asmeniškai Seimo nariui Dainiui Kepeniui, po to buvo mestas akmuo į mano balkono langą, bet, laimei, lango neišdaužė.

Štai tokia kalba apie žmogaus sažinę! Tegu medikai ir jų teisininkas, dalyvavę šių problemų svarstyme ir dokumento, neatinkančio tiesos, pateikime ginantys „munduro garbę“, „sėdintys“ Jūrininkų ligoninės direktoriaus kišenėje (vienas iš jų net Seimo narys) pagalvoja ar tinkamą profesiją pasirinko gyvenime?

Pagal žmonių klausimus ir komentarus apibendrino A.M.G.

Laikraštėlio redaktorius, korektorius ir tecninis darbuotojas A.M.Gedvilienė. Labai atsiprašau už klaidas, esu savamokslis redaktorius! Gal atsilieptų galintys padėti? Pinigų neturime! Kviečiu visus rašyti, komentuoti, spausdinsime. Kviečiame korespondentus iš visos Lietuvos teikti informaciją ir ne tik apie pensininkus, nors jų reikalai irgi svarbūs. Tai turi būti tokia medžiaga, kaip pagerinti įvairaus amžiaus Lietuvos gyventojų padėtį (Lietuvos pensininkų susivienijimas priima nuo 18 metų – pagrindinis tikslas – kartų solidarumas ir vienybė), kaip sugražinti išvykusius ir pn.

Autorių nuomonė ne visada sutampa su redaktoriaus nuomone.
Leidžiame naudotis laikraštėlyje pateikta informaciją tik mūsų atsiklausus ir nurodant šaltinį.

Norintieji reklamuotis gali siųsti savo logo nebrangiai.

MŪSŲ DRAUGAI

BERNARDINAI. LT

GYVENIMO FILOSOFIJA

Pasak Budistinės Tibeto medicinos filosofijos, visos ligos kyla dėl nežinojimo. Nežinojimą salygoja trys dvasios nuodai***: neapykanta, godumas ir paklydimas!*** Trys dvasios nuodai sutrikdo darnią trijų kūnų prasų pusiausvyrą. Geras nusiteikimas , teisinga mityba ir doras elgesys – būtinas išlaikyti trijų kūno energijų pusiausvyrą ir sveikatą.
Tibeto medicinos gydymo metodai nukreipti į tai, kaip išlaikyti kūno pradus darnoje. www.padma.lt